

for os Provinsbeboere, der i Reglen ere vant til selv at have Ejendomme og at omgaas med disse, at dette kun er Bagateller. Nej, Hovedparten af hele denne Avance maa absolut henføres under Kategorien: Privilegiernes forøgede Værdi paa Grund af den forøgede Omfætning. Hvis man gik til at etablere en Del flere Apoteker, vilde man selvfølgelig derved ogsaa opnaa at kunne give saa mange flere ældre farmaceutiske Kandidater Lejlighed til at komme i selvstændig Stilling, og det forekommer mig ogsaa, at der har frembudt sig ikke een, men adskillige gunstige Lejligheder dertil, som ikke have været benyttede, og jeg vil ogsaa ganske ærlig tilstaa, at det ikke har været mig ganske forklarligt, lige saa lidt som jeg kan stønne, at Undladelsen deraf har været formaals-tjenlig. Den tgl. Resolution udtaler endvidere, at personelle Apoteker ikke kunne sælges, men naar vedkommende en Gang dør eller af anden Grund fratræder sin Virksomhed, skal Privilegiet oplaaes vakant og kan søges af dertil kvalificerede Kandidater. Den tgl. Resolution omtaler vel Entespørgsmaalet, men jeg kan ikke se, at der i den Omtale findes nogen særlig Ret for Enterne til at optræde som udøvende Apotekere i det Omfang og i den Udstrækning, som de gøre det, og hvorved de saaledes gaa den farmaceutiske Stand i Næringen. Der kan selvfølgelig siges, og det er ogsaa fuldstændig rigtigt, jeg erkender Rigtigheden deraf, at det koster mange Penge at etablere et Apotek, og hvis den vedkommende Privilegiehaver ikke faar en vis Tid til at virke i, vil det være ham umuligt at indvinde sine Etableringsomkostninger, ligesom det ogsaa vil være ham en Umulighed at grundfæste sin Enkes og sine eventuelle Børns Eksistens. Ja, men naar dette indtræffer, kommer vedkommende til at staa under samme Forhold som alle andre Samfundsborgere. Hvis man ikke i rette Tid opnaar dette, medens man virker, saa maa Familien jo støtte sig selv. Og hvad Etableringen angaar, forekommer det mig ogsaa, at man med Rette kan udtale, at den overdrevede Luftsus og Udstyrelse, som det er bleven Skik og Brug nu at anvende paa Apoteker, alt det Guld og Glimmer, der anvendes derpaa i vor Tid, maa absolut staa for vedkommendes egen Regning; det kan Samfundet absolut ikke have nogen som helst Forpligtelse til at skylde eller betale for. Naar man ser Sagen fra det Standpunkt, hvor vanskeligt det er for en farmaceutisk Kandidat at komme i en selvstændig Stilling, saa at han bogstavelig i Reglen altid er en gammel Mand, naar han opnaar

at komme i denne Stilling, kan det ogsaa være berettiget — og jeg erkender denne Ret — at man tager et skyldigt Hensyn til hans Enke, men saa vil det — i alt Fald staa det saaledes for mig — være naturligt og rettest, at man der anvender samme Fremgangsmaade som f. Eks. ved Embedsmænds Enker, saaledes at man giver dem en Pension. Jeg vil ikke have, at denne Pension skal gaa ud af Statskassen; nej, den skal tilvejebringes paa en anden Maade, som jeg for øvrigt om et lille Øjeblik skal omtale. Der udkom en ministeriel Resolution den 22de Marts 1890. Den er jo ikke saa gammel endnu, den har ikke haft lang Tid at virke i, men jeg har heller ikke set noget særligt Udslag af denne ministerielle Resolution. Den udtaler, at i de Tilfælde, hvor en Enke søger om Tilladelse til at fortjætte Driften af Apoteket efter sin afdøde Mand, skal det beregnes, i hvor lang en Tid og med hvilke Fordele vedkommende Privilegiehaver har kunnet drive sin Virksomhed, hvilken Udbygning han har haft til at kunne indvinde sine Etableringsomkostninger og paa passende Maade forsyre sin Enke og sine Børn, og saa fastsættes det yderligere, at naar denne Bevilling endelig gives, skal den for hvert enkelt Tilfælde afpasses med bestemt Naremaal. Til min Beklagelse øjner jeg imidlertid, som sagt, ikke nogen Virkning af denne ministerielle Resolution, men jeg vil haabe, at dens Virksomhed i Fremtiden maa blive større, end den har været i Fortiden. Forholdet er nemlig det, at Enterne beholde Privilegierne og drive Næringen i 20—30 Aar, ja, jeg kan præstere Bevis paa, at disse Tal endda ere overstrøede. Og hvad angaar de Udtalelser, der fremkom i Resolutionen med Hensyn til Formuesomstændighederne, kan jeg udtale, at i 1885 var der en Enke, der ejede over 65,000 Kr. ved Siden af, at hun havde en Klasse-lotterikollektion, som fik Tilladelse til at drive sit Apotek „indtil videre“, men dette „indtil videre“ gælder den Dag i Dag; Privilegiet staa stadig væk i Kraft. Derfor er ikke alene den Misforståelse, som har bredt sig gennem den farmaceutiske Stand, let at forstaa, men ogsaa den Engstelse, de berettiget maa nære for Fremtiden. Man skal erindre, at i 1842, da den tgl. Resolution udkom, kunde en Kandidat med 10—15 Aars Anciennitet faa en Bevilling, men nu ere disse Tal allerede fordoblede, og det er let at forstaa, at Fremtiden ikke vil tilføre Kandidaterne gunstigere, men snarere slettere Betingelser. De farmaceutiske Kandidaters Anciennitet taber endnu yderligere Betydning ved den Maade, paa hvilken Apotekerne enten